

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์หรือโลกไร้พรมแดน ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การติดต่อสื่อสารถึงกันของประชาคมโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและทั่วถึงทุกมุมโลก เป็นเหตุให้ทุกประเทศต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในการติดต่อสื่อสาร สิ่งที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารก็คือภาษา (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2543 : 29) ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นในการแสวงหาความรู้ ภาษาที่นิยมใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกันมากที่สุดคือ ภาษาอังกฤษ ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537 : 31- 32 พรชูลี อาชวอำรุง, 2541 : 61, กรมวิชาการ, 2544 : 1) ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เป็นเพราะ ประชาชนมีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญและมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของคนไทยอย่างมาก ทั้งในด้านการสื่อสาร การพาณิชย์ การอุตสาหกรรม การแพทย์และในวงการศึกษา (แรมสมร อยู่สถาพร, 2535 : 2) ทั้งนี้ทำให้ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดี จะเป็นผู้ได้เปรียบในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ หนทางในการประกอบอาชีพของผู้รู้ภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสมากกว่าคนที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่คนไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มนิยมเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพมากขึ้น

การที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญ ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจำเป็นต้องพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ให้อยู่ในระดับที่สามารถติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ เป็นอย่างดี กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีนโยบายที่จะเร่งรัดปรับปรุงเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน รวมทั้งประชาชนทั่วไป ให้มีศักยภาพทางภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน โดยให้มีการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนในระดับประถมศึกษา คือตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กรมวิชาการ, 2539 : ก) เพราะการสอนภาษาอังกฤษให้

แก่เด็กที่อายุน้อย จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการ
 ประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541 :18)

ในการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาหลายครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนมี
 โอกาสพัฒนา การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้คุณภาพการเรียนการสอนภาษา
 อังกฤษในระดับศึกษามีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ
 ในระดับประถมศึกษา ยังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจ (กรมวิชาการ.2545: 1) ทั้งในด้านการใช้
 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งการที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษยัง
 อยู่ในระดับต่ำ พบว่าเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันครู
 ผู้สอนขาดอุปกรณ์และสื่อการสอนที่ดี หลักสูตรที่ครูใช้ขาดความชัดเจนและไม่สอดคล้องกับสภาพ
 ความต้องการของท้องถิ่น อีกทั้งการใช้หลักสูตร การเลือกกิจกรรม การเรียนการสอนของครูผู้สอนยัง
 ไม่หลากหลาย (สุพรรณ สุกมลสันต์.2533 : 54- 62; แรมสมร อยู่สถาพร. 2534 :162; สำนักงานคณะ
 กรรมการการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร.2541 :111)

ดังนั้นเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ประสบผลสำเร็จมากขึ้นครู
 ผู้สอนจะต้องปรับเนื้อหา และกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนและท้องถิ่น (สำนักงานคณะ
 กรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.2540 : ค) ซึ่ง การปรับกิจกรรมและเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียนนี้
 เป็นการสนองตอบต่อแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22
 (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 21 - 22) ที่กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียน
 ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัด
 การศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนา ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ
 แผนพัฒนา แห่งชาติฉบับที่ 9.(พ.ศ. 2545 – 2549) พร้อมทั้งนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่กำหนด
 ให้พัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียนให้มีคุณภาพเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและ
 มีศักยภาพในระดับสากลโดยการจัดการศึกษาทุกระดับต้องเอื้อต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนและท้องถิ่น
 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2539 : 69-70; สำนักงานคณะกรรมการการ
 ประถมศึกษาแห่งชาติ.2542 : 4 - 12 ; สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.2543 : 4 ;
 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2544 :10) ทั้งยังให้สนองตอบต่อพระราชบัญญัติ
 การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในมาตรา 7, 23 วรรค 3, 27, 29 ที่กำหนดว่ากระบวนการในการ
 เรียนรู้ต้องมุ่งปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้อง และเหมาะสมให้ผู้เรียนมีความภูมิใจในความเป็นไทยร่วมส่งเสริม

ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการ

จากเหตุผลดังกล่าวว่านักวิชาการหลายท่านจึงได้เสนอแนะ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นมาใช้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องใกล้ตัวให้มีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนซึ่งในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นนี้ สถานศึกษาอาจจัดทำเป็นหลักสูตรระยะสั้น หรือระยะยาวตามความเหมาะสม (ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์, 2539: 113; เบอร์คาร์ท.(Burkart)2002; สัจจ อูทรานันท์,2532 :111) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการศึกษาสภาพการศึกษาไทยปี 2542 / 2544 ของ ธรรมเกียรติ กันอริ. (2543 :173) และ พระธรรมปิฎก(2540 : 4) ที่พบว่าหลักสูตรการศึกษาควรเป็นหลักสูตรที่มีการบูรณาการวิถีชีวิตให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองโดยเป็นไปตามความต้องการของคนในชุมชน

หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนให้ยืดหยุ่นตามเหตุการณ์ สภาพของท้องถิ่น และความเหมาะสมโดยผู้ใช้หลักสูตรสามารถเพิ่มเติม คัดแปลงและปรับปรุงเนื้อหาต่าง ๆ ของหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียนและท้องถิ่นให้ท้องถิ่นสามารถพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอนได้ในส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่น ความเหมาะสมของแต่ละท้องถิ่น (สิริพร บุญญานันท์,2536 : 123 ;กรมวิชาการ. 2539 : คำนำ ; มาเรียม นิลพันธ์. 2543 :2-3) แต่ในทางปฏิบัติผู้สอนจำนวนมากไม่ได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นมาใช้ เนื่องจากปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ดังเช่นจากงานวิจัยของ ลุส่าห์ พาสกุล.(2531) ศึกษาเกี่ยวกับการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น พบว่า ปัญหาและอุปสรรคของครูในการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นก็คือ ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรส่วนกลาง ในขณะที่เดียวกัน ครูผู้สอนไม่เข้าใจความต้องการ ความจำเป็นของท้องถิ่นดีพอ ทำให้นักเรียนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้ เนื่องจากไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่น และจากรายงานการวิจัยของ วราภรณ์ บางเลี้ยง. (2534) ที่ศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่าปัญหาส่วนใหญ่ที่พบในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น คือบุคลากรที่เกี่ยวข้องขาดทักษะในการพัฒนาหลักสูตรและแหล่งความรู้มีไม่เพียงพอ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นภาษาอังกฤษ จึงมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่ และสภาพแวดล้อมของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้นำความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

มาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา มีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก ซึ่งเป็นอำเภอที่ผู้วิจัยทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการจัดทำสื่อการเรียนการสอน คือสร้างหนังสือแบบเรียนขึ้นมาใหม่ โดยโครงสร้างไววยากรณ์นำมาจากหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 และเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนที่สร้างขึ้นนำมาจากการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและความต้องการเนื้อหาของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ปกครอง และนักเรียน แต่เนื่องจากนักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน เช่น สิปปนนท์ เกตุทัต. (อ้างถึงใน กัลยาณี ภูมิพรเทพ, 2541 : 32.) และสำเนียง สร้อยนาคพงษ์. (2535 : 28.) ให้ข้อเสนอแนะว่าหลักสูตรท้องถิ่นไม่ควรเกิน 20 % ของเนื้อหาของแต่ละวิชา เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสากลด้วย ซึ่งตรงกับปรัชญาของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ให้คนไทย “เป็นคนดี มีปัญญา มีความเป็นไทย มีความรู้อันเป็นสากล” (สุภรณ์ สภาพงศ์. 2545:19) และเนื่องจากอำเภอบางมูลนากไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นจำนวน 10 % ของเนื้อหาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ 5 บท 20 แผนการสอน ซึ่งหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นจะทำให้นักเรียนมีความรู้ทักษะเกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ มีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของตนอย่างมีความสุข ทั้งยังเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหาและระยะเวลา

1. เนื้อหาที่นำมาพัฒนาหนังสือแบบเรียนในหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น นำมาจากการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และจากความต้องการเนื้อหาในห้องเรียน ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครองและนักเรียน แล้วนำข้อมูลจากการสำรวจไปพัฒนาหลักสูตร โดยการจัดทำสื่อการเรียนการสอน ก็นำหนังสือแบบเรียนให้เป็นเรื่องราวในห้องเรียนอำเภอบางมูลนาก โดยแบ่งออกเป็น 5 บท ได้แก่

บทที่ 1 เรื่องพืช ผักผลไม้

บทที่ 2 เรื่องอาหารพื้นบ้าน

บทที่ 3 เรื่องสถานที่

บทที่ 4 เรื่องอาชีพ

บทที่ 5 เรื่องหัตถกรรมในห้องเรียน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองหลักสูตร การทดลองครั้งนี้ใช้เวลาทดลอง 60 คาบ คาบละ 20 นาที จำนวน 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนและความต้องการเนื้อหา ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครองและนักเรียน ในสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 31 คน(โรงเรียนละ 1 คน) ผู้ปกครอง จำนวน 40 คน นักเรียนจำนวน 40 คน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาหลักสูตร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวังกรดอนุบาลศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 14 คน

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้หลักสูตรห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประสิทธิ์วิทยา สำนักงาน
งานการประถมศึกษาอำเภอขามเฒ่า จังหวัดพิจิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 40 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งตามลำดับขั้นตอนการวิจัย ได้ดังนี้

การสำรวจปัญหาการเรียนการสอนและความต้องการเนื้อหา ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
ปัญหาการเรียนการสอนและความต้องการในวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้
ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ
ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. การทดลองใช้หลักสูตร
ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ
ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ในการเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยไม่สามารถนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับโรงเรียนในทุก
โรงเรียนได้ ผู้วิจัยจึงทดลองใช้หลักสูตรเพียงหนึ่ง โรงเรียน คือ โรงเรียนศรีประสิทธิ์วิทยาซึ่งมีความ
พร้อมทั้งในด้านทรัพยากร วัสดุอุปกรณ์และความต้องการของท้องถิ่น ตลอดจนบุคลากรในสถาน
ศึกษารวมทั้งผู้บริหารให้การสนับสนุนในการทดลองใช้หลักสูตร
2. เนื้อหาของสื่อ คือหนังสือเรียนที่พัฒนาขึ้น ไม่สามารถนำเสนอเรื่องราวที่เจาะลึกได้ เนื่อง
จากเนื้อหาและโครงสร้างคำศัพท์ยากเกินกว่าระดับของนักเรียนระดับประถมศึกษา และตามจุด
ประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทั้งทักษะ
การฟัง พูด อ่านและเขียนในทุกเนื้อหา
3. ผู้วิจัยพัฒนาหลักสูตร โดยการปรับเปลี่ยนเนื้อหาจากหนังสือ English is fun book 4 ให้
สอดคล้องกับท้องถิ่น โดยยังคงยึดโครงสร้างไวยากรณ์ ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ
ตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตร มี 4 ขั้นตอน คือ 1) การสำรวจและศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การสร้าง
หลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การปรับหลักสูตรแม่บทของส่วนกลางเพื่อให้สอดคล้องกับท้องถิ่น โดยการนำคำศัพท์หรือเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นมาจัดทำสื่อการเรียนการสอน คือหนังสือแบบเรียน โดยยึดโครงสร้างเนื้อหาในลัทธิคำและรูปประโยคตามหลักสูตรแม่บท มีขั้นตอนในการพัฒนา คือ ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การสร้างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ประเมินผลความสมบูรณ์ของหลักสูตร ปรับหลักสูตร ทดลองใช้หลักสูตร และปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดอันประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีการประเมินผล ที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

เอกสารประกอบหลักสูตร หมายถึง คู่มือครู, แผนการสอนจำนวน 20 แผน หนังสือเรียนจำนวน 5 บท และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล

ท้องถิ่น หมายถึง ชุมชนในขอบเขตพื้นที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ด้าน สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ด้านสภาพภูมิประเทศ การคมนาคม และอาชีพของประชากร

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอบางมูลนาก ปีการศึกษา 2545

ข้อมูลพื้นฐาน หมายถึง ข้อมูลทั่วไปของอำเภอบางมูลนากในด้านสภาพภูมิประเทศ สภาพความเป็นอยู่ และอาชีพของประชากร ที่สามารถนำมาปรับเปลี่ยนเป็นเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา

การพัฒนาหลักสูตรโดยจัดทำสื่อการเรียนการสอน หมายถึง การจัดทำหนังสือแบบเรียนให้มีเนื้อหา และเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นในอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร โดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชาของหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้หลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษของอำเภอ บางมูลนาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นแนวทางให้ครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอบางมูลนาก ได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรในสถานศึกษาต่อ